Кіт Марсель із Маріуполя

Сергій Сегеда фейсбук

30.05.2022

Знайомтесь: це кіт Марсель. Майже все своє життя він жив у Маріуполі. Марсель знав, що хазяйка квартири Ірина Семенівна, де він оселився ще кошеням, займалась наукою: захопившись етнологією, вона вивчала етнічну історію, традиційну матеріальну та духовну культуру греків Маріуполя й округи, захистила докторську дисертацію і як професор читала лекції в одному із вищих начальних закладів цього міста. Коли вона працювала за комп'ютером, кіт вмощувався поруч, вдаючи із себе вченого. Іноді Ірина Семенівна вирушала до Києва, за кордон чи ще кудись і тоді Марсель залишався вдома з її чоловіком Василем Володимировичем, який після випадкового кульового поранення, отриманого в зрілому віці, пересувався по квартирі лише з допомогою інвалідної коляски. Красивий рудий пухнастик любив лежати на підвіконні і спостерігати за тим, що діється у дворі. Котяче життя було спокійним, ситим і цілком благополучним. Так тривало до ранку 24 лютого ц.р. року, коли за вікнами зненацька залунали звуки вибухів бомб і ракет. Марсель спочатку перелякався і навіть утік під крісло, але потім потроху почав звикати до цих неприємних звуків, оскільки обстріли Маріуполя не припинялись ні на мить. 2 березня Ірина Семенівна разом із родиною вирушила до бомбосховища, маючи намір невдовзі повернутися за Марселем. Але обстріли міста були наскільки потужними, що їм довелося залишатись у підвалі будинку неподалік лінії фронту 40 діб. Увесь цей час Марсель залишався в квартирі наодинці. На щастя, ванна була заповнена водою, а дверцята холодильника виявились не зачиненими. Це й врятувало нашого героя: кіт їв все, що залишилось в холодильнику: шматочки хліба, сиру і навіть папір, в який колись було загорнуто щось їстивне. Крім того, в холодильнику залишалося трохи старого сала. Доки в квартирі було більш-менш тепло і на підвіконнях ще зеленіла трава, яку Ірина Семенівна вирощувала спеціально для кота, і вазони з квітами, Марсель мав також у своєму раціоні вітамінну зелень. Але згодом вибухові хвилі повибивали шибки вікон, змели все, що стояло на підвіконнях і в квартирі запанував холод: батареї давно були відключені, а температура на вулиці вночі іноді опускалась до мінус 10. Майже такою вона була і квартирі. За цих обставин Марсель рятувався від холоду на одній із полиць шафи, де хазяйка зберігала свої теплі речі. Голодуючи, він жував мерзле сало, що й врятувало його від загибелі. «Справжній український кіт!» - так пізніше прокоментувала цей факт Ірина Семенівна. 11 квітня, коли рашистські орки уже захопили більшу частину міста, вона змогла зайти до квартири і забрала пухнастика, який страшенно зрадів її появі. Відтоді всі члени родини нерозлучні: спочатку вони жили в будинку в селі Козацьке на окупованій ще 2014 року території, де Ірині Семенівні і Василеві Володимировичу довелось пройти т.зв. «фільтраційну перевірку» (тут кіт вів себе, як партизан, був дуже обережним і пересувався, притискаючись до землі), потім з неабиякими складнощами (адже треба було одночасно штовхати інвалідну коляску, нести клітку з Марселем і валізу) перетнули кордон і опинились в Ростові, звідкіля всій трійці вдалося перебратись до Тбілісі. Грузія зустріла родину дуже привітно, нині вона має гарне житло, Василю Володимировичу забезпечений лікарський догляд, Ірина Семенівна вже встигла підготувати і прочитати лекцію в міжнародному Кавказькому університеті. Марселю після непростих випробувань теж довелося трохи підлікуватись. Під час відвідин ветеринарного лікаря з'ясувалося, що він не звичайний дворовий представник кошачого племені, як донедавна вважалось, а справжній аристократ: суміш майкунської і персидської порід. Знай наших! Марсель вже повністю отямився від випробувань, пробує залізти на кипарис, який росте у дворі готелю, і готовий дати належну

відсіч суперникам, які зазіхають на його територію. Цікаво, що він намагався спробувати на смак букет, який Ірині Семенівні після лекції вручив ректор університету. Мандри Марселя ще не завершились. Він мріє повернутися в Україну. Побажаємо, щоб мрія героїчного пухнастика здійснилася якнайшвидше.

Коментарі

Оксана Кузьменко
Епічна історія кота (без чобіт)

Nataliia Petrova
Віримо в Перемогу та повернення додому... Марселя та всіх інших улюбленців з господарями...

Roxana Kharchuk

Зворушлива історія про прекрасного і винахідливого українського кота. Рецепти виживання. Страшно навіть уявити, скільки українських тварин убили і зжерли путінські песиголовці
Oksana Kis
Роксана Харчук страшно подумати, скільки тваринок загинули страшною голодною смертю в замкнутих квартирах... і не завжди господарі просто їх покинули напризволяще - часом їх вже не було на цьому світі

Andrij Danylenko

Епохальний кіт)) Реліктовий. Етнологічний.
Momryk Anatoliy
Так ось значить який той кіт, якого пані Ірина таки змогла витягти з собою. Чув про нього, але думав, що він був з ними в бомбосховищі, а йому було ой як не солодко як і всім в нашому героїчному і трасічному Маріку(. Добре що прорвалися, світ не без добрих людей.

Наталія Годзь

Бережи вас Боже! Дяка!

Наталія Годзь

Хай історія стане потім щасливою, довгою, приємною, чарівною! Може навіть в ній появиться кошечка, подружка у кота... Хай все стане добре!

(1) Кіт Марсель

(2) Кіт Марсель із Маріуполя

(3) Кіт Марсель із Маріуполя

(4) Кіт Марсель із Маріуполя

(5) Кіт Марсель із Маріуполя

Сергій Сегеда's post

Сергій Сегеда

May 30, 2022 ·

Знайомтесь: це кіт Марсель. Майже все своє життя він жив у Маріуполі. Марсель знав, що хазяйка квартири Ірина Семенівна, де він оселився ще кошеням, займалась наукою: захопившись етнологією, вона вивчала етнічну історію, традиційну матеріальну та духовну культуру греків Маріуполя й округи, захистила докторську дисертацію і як професор читала лекції в одному із вищих начальних закладів цього міста. Коли вона працювала за комп'ютером, кіт вмощувався поруч, вдаючи із себе вченого. Іноді Ірина Семенівна вирушала до Києва, за кордон чи ще кудись і тоді Марсель залишався вдома з її чоловіком Василем Володимировичем який після випадкового кульового поранення, отриманого в зрілому віці, пересувався по квартирі лише з допомогою інвалідної коляски. Красивий рудий пухнастик любив лежати на підвіконні і спостерігати за тим, що діється у дворі. Котяче життя було спокійним, ситим і цілком благополучним. Так тривало до ранку 24 лютого ц.р. року, коли за вікнами зненацька залунали звуки вибухів бомб і ракет. Марсель спочатку перелякався і навіть утік під крісло, але потім потроху почав звикати до цих неприємних звуків, оскільки обстріли Маріуполя не припинялись ні на мить. 2 березня Ірина Семенівна разом із родиною вирушила до бомбосховища, маючи намір невдовзі повернутися за Марселем. Але обстріли міста були наскільки потужними, що їм довелося залишатись у підвалі будинку неподалік лінії фронту 40 діб. Увесь цей час Марсель залишався в квартирі наодинці. На щастя, ванна була заповнена водою, а дверцята холодильника виявились не зачиненими. Це й врятувало нашого героя: кіт їв все, що залишилось в холодильнику: шматочки хліба, сиру і навіть папір, в який колись було загорнуто

залишався в квартирі наодинці. На щастя, ванна була заповнена водою, а дверцята холодильника виявились не зачиненими. Це й врятувало нашого героя: кіт їв все, що залишилось в холодильнику: шматочки хліба, сиру і навіть папір, в який колись було загорнуто щось їстивне. Крім того, в холодильнику залишалося трохи старого сала. Доки в квартирі було більш-менш тепло і на підвіконнях ще зеленіла трава, яку Ірина Семенівна вирощувала спеціально для кота, і вазони з квітами, Марсель мав також у своєму раціоні вітамінну зелень. Але згодом вибухові хвилі повибивали шибки вікон, змели все, що стояло на підвіконнях і в квартирі запанував холод: батареї давно були відключені, а температура на вулиці вночі іноді опускалась до мінус 10. Майже такою вона була і квартирі. За цих обставин Марсель рятувався від холоду на одній із полиць шафи, де хазяйка зберігала свої теплі речі. Голодуючи, він жував мерзле сало, що й врятувало його від загибелі. «Справжній український кіт!» - так пізніше прокоментувала цей факт Ірина Семенівна. 11 квітня, коли рашистські орки уже захопили більшу частину міста, вона змогла зайти до квартири і забрала пухнастика, який страшенно зрадів її появі. Відтоді всі члени родини нерозлучні: спочатку вони жили в будинку в селі Козацьке на окупованій ще 2014 року території, де Ірині Семенівні і Василеві Володимировичу довелось пройти т.зв. «фільтраційну перевірку» (тут кіт вів себе, як партизан, був дуже обережним і пересувався, притискаючись до землі), потім з неабиякими складнощами (адже треба було одночасно штовхати інвалідну коляску, нести клітку з Марселем і валізу) перетнули кордон і опинились в Ростові, звідкіля всій трійці вдалося перебратись до Тбілісі. Грузія зустріла родину дуже привітно, нині вона має гарне житло, Василю Володимировичу забезпечений лікарський догляд, Ірина Семенівна вже встигла підготувати і прочитати лекцію в міжнародному Кавказькому університеті. Марселю після непростих випробувань теж довелося трохи

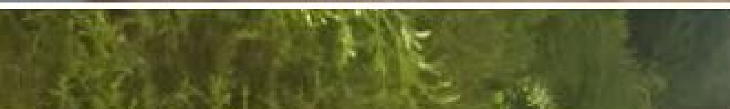

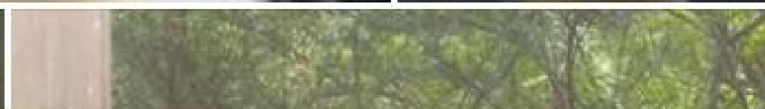
якнайшвидше.

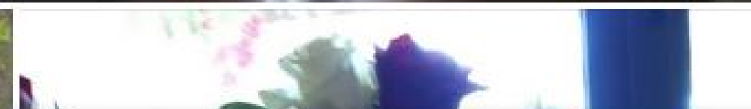
See translation

Like Comment Share

All comments

Irina Ponomaryova
Сергій Петрович, дякую Вам. Із задоволенням познайомилася з Вашим прекрасним твором. Все правда!

2y Like Reply See translation 5

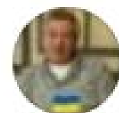
Svetlana Sherstyuk-Piskun
Irina Ponomaryova вітаю Марселя і всіх вас! Чекаю на нові пригоди!

2y Like Reply See translation 2

Andrij Danylenko
Незвіданими, заплутаними, чарівними шляхами лабіринта Мінотавра пухнастика Марселя. Сон наяву))

2y Like Reply See translation

Goldrin Boris

Сергій Сегеда's post

168

9 comments 26 shares

Like Comment Share

Most relevant

Оксана Кузьменко

Епічна історія кота (без чобіт)

3y Like Reply See translation 3